

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 394.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998929824/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

har foræret mig; hun er af Hjertet glad over Enigheden. — Dine Drenges er endnu i Mansfeld. Jakob Luther skal nok sørge for dem. Vi spiser og drikker her som store Herrer, og man plejer os svært godt, ja, altfor godt, saa vi næsten kunde glemme jer i Wittenberg. Stensmerterne mærker jeg hellerikke til. Men med Doktor Jonas's Ben kunde det være bleven rent galt, det har slaaet Huller paa Skinbenet; men Gud skal jo nok hjælpe.

Alt dettehér kan Du godt sige Magister Philip, Doktor Pommer og Doktor Cruciger. — Her gaar det Rygte, at Doktor Martinus er bleven bortført, — efter hvad man fortæller i Leipzig og Magdeburg. Det er Dine næsvise Landsmænd, der opfinder sligt. Nogle siger, at Kejseren er 30 Mil herfra ved Soest i Westphalen, andre, at Franskmanden hverver Landsknægte, og Landgreven med. Naa, lad dem sludre og snakke. Vi maa hellere bie paa, hvad Gud vil gjøre. Hermed Gud befalet. —

Eisleben, Valentins Søndag 1546.

M. Luther D.

Dette Brev kom til Wittenberg i Løbet af Torsdagen den 18. og vakte Glæde og gode Forventninger. Men da var Martin Luther allerede for nogle Timer siden død i Eisleben. — Han var i disse sidste fire Dage ikke syg hele Tiden, men havde dog hver Dag meget heftige Anfald, især af Aandenød. — Ved Bordet om Tirsdagen (den 16.) sagde han: »Naar jeg kommer hjem igjen til Wittenberg, vil jeg straks lægge mig i min Kiste og give Maddikerne en fed Doktor at æde».

Om Onsdagen — han døde Natten mellem Onsdag og Torsdag — blev der om Formiddagen sluttet Forlig om de resterende Punkter af Overenskomsten mellem Greverne, og Doktor Luther satte selv sit Navn derunder. Greverne og de andre Herrer bad ham nu ikke mere ulejlige sig med de nærmere Forhandlinger, men sørge for at faa den Hvile, han saa haardt tiltrængte.

Han blev saa Resten af Formiddagen paa sit Værelse, dels liggende paa en læderbetrukken Løjbænk, dels gaaende op og ned ad Gulvet. Jonas og Michael Cölius, Hofpræsten i Mansfeld, var hos ham. Han bad flere Gange, — lod ogsaa af og til et Ord falde som f. Ex. dette: »Doktor Jonas og Hr. Michael, jeg er døbt her i Eisleben, hvad, om jeg